

Nagy Gáspár

A Fiú naplójából

... és a csillagos estben ott susog immár harminc
 évgyűrűjével a drága júdásfa: ezüstnyár rezeg
 susog a homály követeinek útján s kitünteti őket
 lehulló ezüst-tallérokka! érdemeik szerint illón...
 ...és ha jön a nyüszítve támadó gyávaság
 a rémület hókuszpókusza? – akkor eljönnek ablakod
 alá a szegényes alkuvások vénei-ifjai mint mindenre
 elszánt hittérítők s beárad a dögszag: a teletömött
 gyomor békessége meg az ígéretekkel megtelt szemek
 tócsafénye és fénytelen homálya...
 ...csupán el kéne hinned... de nem hiszed hogy éppen
 ők jöttek-szöktek el a maszkabálból hogy éppen ők
 azok a független kuttyák kik ideológiamentes csontokon
 tökéletesítik a fölösleges morgást-harapást...
 ...nem tudom még hogyan viselem tartósan a szegényt
 hogy együtt néztük ugyanazt az eget folyót hangyafészket
 és másképp vert a szívem másért pirultam el
 másért szorult ökölbe a kezem és másképp láttam
 ugyanazt a fát ezüstlő éveinkkel sújtva súlyos emlékek
 alatt recsegni-ropogni-hajladozni büszkén –
 de ha több szegény is társul velem akkor is csak így
 mondhatom: míg a szem él látni kell fele-Barátaim!...

A vers a *Tiszatáj* folyóirat 1986. júniusi számában jelent meg. Az 1956-ra való utalás miatt a lap vezetőségét felmentették. Újra – más összetételű szerkesztőséggel – csak 1987 januárjában indulhatott.